

Csehország „óriása”

A Csehország és Lengyelország határán fekvő Óriás-hegység nevét elsősorban kiterjedése, de részben magassága is indokolja. A Szudéták középső tömegét alkotó hegység 50 kilométer hosszan terül el a két ország határán, s bár legnagyobb csúcsa, a Sniezka (*Sněžka*) mindössze 1602 méteres, mégis itt található nem csak a Szudéták, hanem Csehország legmagasabb pontja is. Az Óriás-hegységet Közép-Európa legmagasabb röghegységeként tartjuk számon. Az európai országok legnagyobb csúcsainak felkeresése során, a könnyűnek ígérkező túra ellenére a Sniezkat is beiktattuk programunkba.

Útban az Óriáshegység felé csak egyetlen településen álltunk meg, innen azonban alig akartunk továbbmenni. Litomyšl elsősorban reneszansz kastélyáról híres, de érdemes besétálni az óváros főterére, vagy elidőzni a szobrokkal díszített parkokban. Már estele-

TELČ – AZ ÖTVENNYOLC LÁBASHÁZ EGYIKE

a gerincet. Már előttünk emelkedett a csúcs, mikor „államhatár” feliratú tábla mellett haladtunk el és észrevétlenül megérkeztünk Lengyelországba. Lesz még olyan csúcs, amit abból az országból mészünk meg, ahol az ténylegesen található?

Rövid séta után fenn álltunk az 1602 méteres Sniezkán. A csúcs közepén hátrákő, jobbra és balra pedig több épület fogadott. Egyik rondább volt, mint a másik! A lengyel oldalon UFO-ra emlékeztető étterem és egy fából összetákolat kápolna állt, a cseh oldalon pedig düledező kávézó, felvonóház, csúcsjelzés gyanánt egy hatalmas betontömb és egy kis posta kapott helyet. Kár a csúcsokat így tönkretenni! A kárpótlást a környékbeli hegyek panorámája jelentette.

Visszafelé egy másik utat választottunk, ahol még a felfelé vezető ösvénynél is kényelmesebben tudtunk haladni. Az útvonal nehézségére utal, hogy olyan túrázóval is találkoztunk, aki hátán nagyböngővel igye-

TELČ – LÁTKÉP A VÁROSHÁZA ÁRKÁDJA ALÓL

LÁTKÉP A SNEZKA CSÚCSÁRÓL

dezt, amikor a hegy lábánál kiszemelt kempingbe megérkeztünk.

A nemzeti parki védelem alatt álló Óriás-hegység a környék ismert kiránduló- és síközpontja, ahol számos útbaigazító tábla segíti a tájékozódást. A táblákon minden olvasható, csak éppen célpontunk, a Sniezka nevét nem láttuk sehhol. Valaki felvette, menjünk át Lengyelországba, onnan biztosan találunk jelölt utat. Korábban ugyan Németország legmagasabb pontjára (Zugspitze, 2962 m) is Ausztria felől, sőt a lengyel legmagasabb csúcsra (Rysy, 2499 m) Szlovákia felől másztunk, most viszont az anyaország irányából terveztem a csúcstúrát.

Másnap reggel megpróbáltuk a Pec pod Sněžkou parkolójában kifüggesztett térképet memorizálni, majd taláalomra elindultunk a kék jelzésen. Korán reggel csak egyetlen túrázóval találkoztunk, aki szerencsére ismerte a környéket és elmondta, a kiszemelt jelzés a gerincig vezet, onnan már könnyen elérjük a csúcsot. A településről mindössze 800 méter szintemelkedés várt ránk. Bár május végén jártunk, a hőmérő a hegység déli oldalán fekvő Pecben is csak három fokot mutatott és alig hagytuk el a Kékes magasságát, már gyűrhattuk az első hógolyót. Hófoltokkal az út mentén később is bőséggel találkoztunk, közben két óras kényelmes sétával elértük

kezett a csúcsra. Csehország legnagyobb hegye, melyre elsőként már a 13. században feljutottak, az előképzettséggel nem rendelkező kirándulóknak is bátran ajánlható.

A „LEGSZEBB” ÉPÜLETEK A SNEZKA LENGYEL OLDALÁN

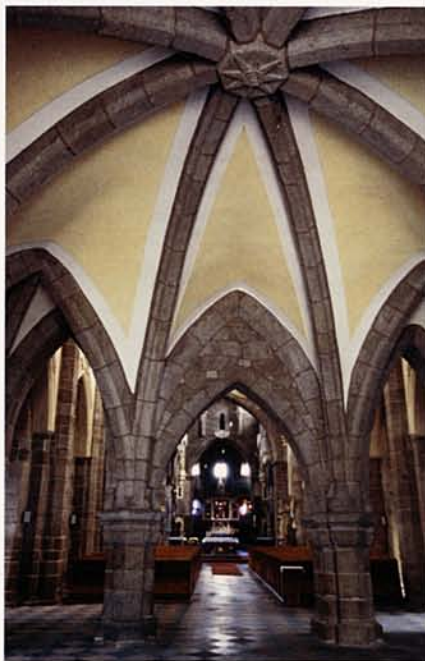
Ha valakinek az Óriás-hegység után még mozgásigénye van, a hiányzó kilométereket Prágában bőven lejárhatja. A cseh főváros látnivalóinak pusztá felsorolása is meghaladná egy rövid összeállítás kereteit, ezért erre nem vállalkozom. Mégis mik a legfőbb nevezetességek, amit a városban járva nem szabad kihagyni, vagyis mi a prágai „top five”? Véleményem szerint ezek a következők: 1. az Óváros tér, a Városháza tornyával, rajta az Orloj nevű óramű, a közelben pedig a Tyn-templom, 2. a Károly-híd a hídtornyokkal, 3. a várnegyed, a Szent Vitus-székesegyházzal és az Arany utcácskával, 4. a prágai szecesszió remekei szerte a városban és végül, de nem utolsósorban 5. a sör.

Amíg Prága műemlékeit és a város hangulatát mindenki elismeréssel méltatja, ez utóbbiról – a sörről – már megoszlanak a vélemények. Menjünk valamelyik felkapott helyre, ahol a pincéretet kivéve mindenki külföldi, és az árakat is ehhez méri, vagy válasszunk egy eldugottabb csendes pivovart. Amikor jó régen először Prágában jártam, szorgalmas kisdiák módjára felkerestem az irodalomból ismert Kehely (U kalicha) vendéglőt. A legyeket akkor megúsztam, még egyszer nem akartam kockáztatni. Maradt a jó öreg U fleku. A sörfőzde 1499. óta működik, így tulajdonképpen itt is prágai történelmi sétánkat folytattuk, csak lábunk helyett immár elegendő volt a karunkat emelgetni. Rendelni nem is szükséges, a pincérek éles logikával hamar rájöttek, mi járatban vagyunk, és már tették is elénk a habzó lezakot. A hosszú asztalnál mellettünk magyarok, a másik oldalon svédok ültek. Igazi hamisítatlan prágai hangulat!

Útban hazafelé elsőként Telčben álltunk meg. A kisváros magja – a korábbi faházak helyén – a 16. század elején egy tűzvész követően alakult ki és a történelem viharai ellenére a mai napig meglepően egységes maradt. A vár, a volt jezsuita ko-

TŘEBÍČ – SZENT PROKOP-BAZILIKA

TŘEBÍČ – A BAZILIKA BELÜLRŐL

LITOMYŠL – PIARISTA TEMPLOM ÉS SZOBORPARK

LITOMYŠL RENESSZÁNSZ KASTÉLYA

PRÁGA TORNyai A KÁROLY-HÍDRÓL

lostor, a templomok és az évszázados halastavak mellett a látnivalók közül a főteret övező ötvennyolc lábasházat kell kiemelni. Érdekes felkeresni a közelben fekvő Třebíčet is, a város értékei elsősorban a középkori zsidó negyed és az eredetileg román stílusú, később átalakított és kibővített Szent Prokop-bazilika.

Hazafelé – már tavaly májusban – mint uniós polgárok mindkét határon percek alatt átkeltünk, útlevelel nélkül, igazolvánnyal. Ha valaki a pünkösdi hosszú hétvégére programot tervez, érdemes Csehországra is gondolni, ahol természeti és kulturális értékekben egyaránt válogathatunk.

Makleit László